

Η ΝΕΟΛΑΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ο ΕΜΠΝΕΥΣΤΗΣ ΚΑΙ ΚΑΘΟΔΗΓΗΤΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΡΟΒΟΛΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΤΑ ΜΑΤΟΜΕΝΟ ΠΕΡΙΛΕΡΑΙΟΝ

ΕΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ, ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ ΥΠΟ ΝΟΕΛ ΒΙΝΔΡΥ

—Τὰ προηγούμενα—

Ο Τολμίν, ένας άστος νέος, έως τότε Παρίσι, ο οποίος είχε καταπατήσει την πατρίδα του κληρονομιά, έπεσε στα χέρια ενός τυχοδιώκτη, του Λεοντίν, ο οποίος τον είχε δανείσει πολλά χρήματα. Μολονότι δεν μίσησε τον Τολμίν, παρά ένας παλιός ημερομηνισμένος πύργος, γιγαντιαίο αέριο θρόνο στο σπίτι του Λεοντίν και του ζήτησε ένα εκατομμύριο φράγκα επί όποιας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Οι δύο άστυνομικοί ξεκίνησαν πάνω για το σπίτι του τροπική Λεοντίν. Στον δρόμο ο Καμαρέ εξηγούσε: "Ημουν ήλιος και μη κώνη την έρωσιν αυτή ενόρτιον στον Τολμίν. Έν τούτοις υπάρχει ένα σημείο ενόικον γι' αυτόν. — Ενόικον γι' αυτόν; — Ναι. Στην αρχή μου εξέφρασε καθαρά την αντίθεσιν του για το θέμα. Αν είχε σκοπό τον Λεοντίν, δεν θα ήταν στον ελκικό μου. Καί έπειτα οι υπέρτατοι του είχαν ιδίαν να φύγουν μαζί. Θά ήταν πολύ άνοστο εκ μέρους του Τολμίν να διαπράξη το έγκλημα υπό τις συνθήκες αυτές. — Ο Καμαρέ και ο θορόβος του έφθασαν στη βίλλα του τροπική λίγο άρνητο από το μεσημέρι. Έγιναν δεκτοί άμέσως. — Ο Λεοντίν ήταν άνθρωπος εξήντα περίπου ετών, φαίνεται όμως σκεχθέν νέος, παρά τα κάταπρα μαλλιά του. Ήταν κόντος και εύκλιντος και καταλάβαινε κανείς πως τον έβλεπε ότι θα ήταν άνθρωπος ακόμη πολύ δυνατός. — Άγι! κύριοι, είπε, μαντεύω για πολύ λόγο ήλθετε! Όλη η γειτονία μιλεί γι' αυτό το έγκλημα. Ενώπιον! Καθίστε λοιπόν! Ένα ποτηράκι κρασί! Μά θέσινα, σας παρακαλώ, για να μου κάνετε συντομία! — Αν και ο Καμαρέ δεν δεχόταν πόνε να πιη όταν εργαζόταν, άναγκάσθηκε να υποχωρήσει αυτή τη φορά. Ο Λεοντίν έδειξε τήση ένκαριότητα που ήταν άδύνατον να αντίσταση κανείς. — Άλλά ο άστυνομικός άναγκάσθηκε να κάνει ακόμη μία, πολύ σοβαρότερη, υποχώρηση. — Έσυνήθετε να κόμην έρωστική, γρήγορη, συγκεκριμένη, για να καταβλήση αυτός, επί συντομίας, τον άστυνομικό, τον άδύνατον με τον Λεοντίν από μιλούσε άδικότητα, θύναται, σαν να έμπερε ν' άκούσει από έκαστο πρόσωπο. — Άγι! ο καμμένος ο Λεοντίν! Ήταν πολύ φίλος μου, έσυνε. Έλεγε πολλά είς άσος του, άλλά για πολύ δεν λέγει κακό. Ο Λεοντίν, άν έμπερε συνηγορήσει, άλλά έμπεσαν πολύ στενοί φίλοι. — Ξεούρετε... άρχισε ο άστυνομικός με την έφηρη και διακριτική φωνή του. — Άλλά δεν μπορούσε ν' άντιμετώπιση τον γεμάρον των φράγκων, τον τροπική, κύριοι. — Δεμπούσε εδώ πολλές φορές τον μήνα... Ήταν εύθυμος συντομικός. — Καλά έκανα που διάσκηκα να συνεννοηθώ με τον Σελντά!

—Το ίδιο έρωτον, στις δέκα ή ώρα, σ' ένα στενό δρόμο, του Νεϊν, ο άστυνομικός Λεοντίν έβλεπε ένα ασπίοντο που έστράμπε με τα φανάρια κωνοκία άναμμένα. Ήδηλως να του πάρε τα στοιχεία, άλλά όταν έλπιούσε άναμνίσσει στη φάση του βόλιν άστυνομικός τον άστυν, με μία μαχαίρα κατάσχεσε. Ήταν Λεοντίν, ο οποίος, άσος άπέθεσε η υποχρεωτική έξέταση, είχε δολοφονήρη λίγη ώρα μετά την έξοδό του με τον Τολμίν. — Ο άνακρητης Καμαρέ άνέλαβε την έλπιόνα του έγγαμίους ν' άποσπείρεται διαδωκία διαφύγος, με τους άστυνους ο Λεοντίν είχε άσχετος, με συνεπεία μεταξόν άλλον και τον Τολμίν.

—ή συνέχεια—

—Μάλιστα.
—Και σεις;
—Κι' έγώ έπίσης, φυσικά.
«Κρίμα», σκέφθηκε ο Καμαρέ, «είναι πολύ άργα. Είχαν τον καιρόν να συνεννοηθούν ύστερα από την άναχώρησή μου.»
Έν τώ μεταξόν ο Τολμίν, με ύφος τελείας άδωδότητος, ρωτούσε: —Γιατί αυτή η έρωστική; «Α! καταλαβαίνω, θέλετε να έξασκίσετε άσπινος την έλπίσιν. Είπε πολύ φυσικόν. Τηλεόραση, κύριοι άστυνους, ο Σελντά έόρκεσται πάντοτε στο σπίτι του αυτή την ώρα. — Είναι περιττόν, άπάντησε ο Καμαρέ, πιστεύω είς ό,τι μου λέτε. — Ένοιωθε ότι αυτή η καθυστέρηση καί περιττή έξασκίσιος της άλφειας των λεγομένων του Τολμίν δέν τον καθυστέρει γελούν. — Πράγματι, μόλις έκλεισε την πόρτα, ο Τολμίν μουρούρισε: — Καλά έκανα που διάσκηκα να συνεννοηθώ με τον Σελντά!

—Βγαίνοντας, ο Καμαρέ ρώτησε τη θυρά: —Τι ώρα έπείσκει ο κύριος Τολμίν χθές το βράδυ; —Μου φαίνεται... μεταξόν έξη και έπτά. Δεν πρόσεξα. Μου ζήτησε την άναχώρησή του. —Ήθελε να ασπικήντο; —Α, δέν βέβαιον. Δέν έζησε. —Ξεσάβηκε άργότερο; —Ναι, κατά τίς έννέα. Μου έίπε μάλιστα, περνούσαν, ότι, άφού δέν είχε πιά υπέρητη, δέν έμπερε έγώ να τακτοποιήσω το δωμάτιό του την άλλη μέρα. Θά πάγω μάλιστα άμέσως έπάνω, άν μου το έ-πείπρετε. —Τι ώρα έπείσκει; —Δέν μπορώ να σας πώ. Όλοι γυρνούν άργά σ' αυτή την πολυκατοικία. Τεσάρ το πρωτόν, για ν' άνοιξη η πόρτα χωρίς να άσως περισσώτερο προσοχή. —Οι έννοιαστές δέν σου λένε το όνομά τους, μαντίνοντας; —Πρωτιά να σας το άμολογήσω άμέσως, δέν άκούω ποτέ. Όποιος καί άν είναι, το ίδιο μου κά-νει, καταλαβαίνετε. —Δέν σ' άσσυχαίρω. Αυτό είναι μία σοβαρή άμείλεια.

—Το ίδιο έρωτον, στις δέκα ή ώρα, σ' ένα στενό δρόμο, του Νεϊν, ο άστυνομικός Λεοντίν έβλεπε ένα ασπίοντο που έστράμπε με τα φανάρια κωνοκία άναμμένα. Ήδηλως να του πάρε τα στοιχεία, άλλά όταν έλπιούσε άναμνίσσει στη φάση του βόλιν άστυνομικός τον άστυν, με μία μαχαίρα κατάσχεσε. Ήταν Λεοντίν, ο οποίος, άσος άπέθεσε η υποχρεωτική έξέταση, είχε δολοφονήρη λίγη ώρα μετά την έξοδό του με τον Τολμίν. — Ο άνακρητης Καμαρέ άνέλαβε την έλπιόνα του έγγαμίους ν' άποσπείρεται διαδωκία διαφύγος, με τους άστυνους ο Λεοντίν είχε άσχετος, με συνεπεία μεταξόν άλλον και τον Τολμίν.

—Βγαίνοντας, ο Καμαρέ ρώτησε τη θυρά: —Τι ώρα έπείσκει ο κύριος Τολμίν χθές το βράδυ; —Μου φαίνεται... μεταξόν έξη και έπτά. Δεν πρόσεξα. Μου ζήτησε την άναχώρησή του. —Ήθελε να ασπικήντο; —Α, δέν βέβαιον. Δέν έζησε. —Ξεσάβηκε άργότερο; —Ναι, κατά τίς έννέα. Μου έίπε μάλιστα, περνούσαν, ότι, άφού δέν είχε πιά υπέρητη, δέν έμπερε έγώ να τακτοποιήσω το δωμάτιό του την άλλη μέρα. Θά πάγω μάλιστα άμέσως έπάνω, άν μου το έ-πείπρετε. —Τι ώρα έπείσκει; —Δέν μπορώ να σας πώ. Όλοι γυρνούν άργά σ' αυτή την πολυκατοικία. Τεσάρ το πρωτόν, για ν' άνοιξη η πόρτα χωρίς να άσως περισσώτερο προσοχή. —Οι έννοιαστές δέν σου λένε το όνομά τους, μαντίνοντας; —Πρωτιά να σας το άμολογήσω άμέσως, δέν άκούω ποτέ. Όποιος καί άν είναι, το ίδιο μου κά-νει, καταλαβαίνετε. —Δέν σ' άσσυχαίρω. Αυτό είναι μία σοβαρή άμείλεια.

—Βγαίνοντας, ο Καμαρέ ρώτησε τη θυρά: —Τι ώρα έπείσκει ο κύριος Τολμίν χθές το βράδυ; —Μου φαίνεται... μεταξόν έξη και έπτά. Δεν πρόσεξα. Μου ζήτησε την άναχώρησή του. —Ήθελε να ασπικήντο; —Α, δέν βέβαιον. Δέν έζησε. —Ξεσάβηκε άργότερο; —Ναι, κατά τίς έννέα. Μου έίπε μάλιστα, περνούσαν, ότι, άφού δέν είχε πιά υπέρητη, δέν έμπερε έγώ να τακτοποιήσω το δωμάτιό του την άλλη μέρα. Θά πάγω μάλιστα άμέσως έπάνω, άν μου το έ-πείπρετε. —Τι ώρα έπείσκει; —Δέν μπορώ να σας πώ. Όλοι γυρνούν άργά σ' αυτή την πολυκατοικία. Τεσάρ το πρωτόν, για ν' άνοιξη η πόρτα χωρίς να άσως περισσώτερο προσοχή. —Οι έννοιαστές δέν σου λένε το όνομά τους, μαντίνοντας; —Πρωτιά να σας το άμολογήσω άμέσως, δέν άκούω ποτέ. Όποιος καί άν είναι, το ίδιο μου κά-νει, καταλαβαίνετε. —Δέν σ' άσσυχαίρω. Αυτό είναι μία σοβαρή άμείλεια.

—Ένας χαριτωμένος νέος. Πολύ πλούσιος, άφρόνας. Μου φαίνεται ότι έ άλλοτε ο πατέρας του άόλησε πολύ τον Λεοντίν και αυτός, ο οποίος δέν ήταν κακός άνθρωπος, παρ' όλα όσα λέγει ο κύριος ένδιαφερόταν πολύ για το παιδί και το άδηγόρσε στη ζωή. Λέγω το παιδί, άν και ο Νεβίλ είναι τώρα είκοσι πέντε έτών, άλλά στην ήλικία του, καταλαβαίνετε... —Ναι. Δέν έχετε καμμία ύπόνοιαν απ' αυτό το μέρος; —Ασπείρετε; Καμμία! Ο Πέτρος Νεβίλ είναι πολύ πλούσιος και έπίετα είναι καλό παιδί. Θά σας πώ μάλιστα κάτι έμπιστευτικό. Μη το άναφέρτε σε κανένα, δέν είναι ακόμη έπίσημο. Υπάρχει κάποιο σγέδιο γάμου μεταξόν του Νεβίλ και τίς κόρης μου Ζερμίνας. —Την έπείσκει το πρώτο άνέφερε τι είχε κάνει στον άνακρητη. —Δέν έόρκαμε τίποτε, κύριοι, άνακρητά. Κανένα σοβαρό ήγνος, καμμία πληροφορία... «Α! κάτι έν τούτοις, ένα γεγονός που μπορεί να έχη σμυστία. —Ποιό; —Ο Λεοντίν ήταν πολύ πλούσιος. Παρά τί φίλια του για τον Λεοντίν, ή ίσως έξ ατίας αυτής της φίλιας, είχε ένα άλλον τροπική, στον όποιον έκανα έρωστική έρωστική. Ο Λεοντίν είχε διαβέβη τελευταία σε μία μεγάλη έπιχειρήσι. Έν τούτοις του έμπε να ένα έ-καίριμιο είς ρευστόν. Το πόσον αυτό ο Λεοντίν άπέσπρε από την πράξη πριν όκτώ μέρες. —Και τί άπέγιναν αυτά τα λεπτά; —Ακριδώς, εδώ είναι το μυστήριο. Δέν έόρκαμε πούθεν ν' έ-γινη τών γρημάτων. Έχουν έξασκίσει νισή... Έξήτασε τα γρημάτα του Λεοντίν. Δέν έόρκαμε καμμία σγέ-τική άποδίδει, τίποτε. —Αυτό θά έξηγοήσω το έγκλημα, παρητήρησε ο άνακρητης. —Άλλά ο Καμαρέ, ο οποίος δέν άναπόυσε τα συμπεράσματα που δέν είχαν σταθερές άσσεις, δέν ά-πνήτησε παρά με μία άόριστη κί-νισι. —Ο Λεοντίν δέν είχε κανένα φίλο, έξασκίσησε ο άνακρητης, που δέν μπορούσε να μάς πληροφορήσι ή άπέγιναν αυτά τα λεπτά; —Έρωστική πολλούς. Μεταξόν άλλων, τον τροπική Λεοντίν και τον Πέτρο Νεβίλ. Καί οι δύο έννο-ριζαν καλά το θέμα, άλλά ο Λεοντίν δέν τους έξέμυστησθή πο-τέ τίποτε. —Δέν νομίζετε, έπέμεινε πάλιν ο άνακρητης, ότι ο Λεοντίν είχε τα λεπτά αυτά έπάνω του και ότι του έκλειναν ύστερα από το έ-γκλημα; —Πρέπει να άμολογήσω, ότι εί-ναι άπίστων. Είπε πάλιν καί του ά-ποσπείρω, πρηνά που του συ-νέθανε, ως φαίνεται, μόνον όταν είχε έπάνω του μεγάλα ποσά. —Τότε, έμπεσσε σύμφωνος. —Οχι, κύριοι, δέν έόρκαμε, κύριοι άνα-κρητά. Φαίνεται ότι είσθε τίς γνώ-μεις ότι ο έγκληματίας άκούστος για να κλέψη. Δέν είμαι θέσινας ότι είχε για μένα μεγάλη σμυσ-θεια. Τόν έόρκατε σγηνά. —Ξεούρετε τίποτε για την ιδιο-κτητή του ζώου. —Τίποτε άπολύτως. Ο Λεοντίν δέν έκανε έκμυστηρεύσεις σε κα-νένα, ούτε καί με μένα. Κατα-λαβαίνετε, ότι με τήση διαφορά γιά φωνή. —Ο Λεοντίν τον άκούσε, επί τέ-λου. —Οχι, κύριοι. Δέν θά έγω αυτή την τήση, ότι ήμουν, άκούη και άθελά μου, ή ατία του θανάτου του Λεοντίν. —Οχι, δέν έργάζοντο στο σπίτι μου. Τούλάχιστον δέν τον περιέ-μει. Καί άν είχε σκοπό να έλθι έ-δώ, θά μου είχε τηλεφωνήσει. —Έπικρούσθηκα από έν έσπιν-σιωπή, ο Καμαρέ μπόρεσε, τέλος, να ρωτήσι, θάγόντας τον κατά-λόγό του. —Ανάμεισιν σ' αυτά τα πρόσ-πα που σγελίζονταν ο Λεοντίν, γνο-ρίζετε κανένα; —Ο τροπική έδιδόσσε τα όνό-ματα. —Ναι, πολλά. Άλλά όλα είναι έκτός ύποψιας. —Το φαντάζομαι. Έλπίζω μόνον ότι ένα από αυτά τα πρόσπα καί μπορούσε να μου δώση χρήσι-μες πληροφορίες. Υπάρχει κανένα όνομα πολύ στενοί φίλου του θύ-ματος. —Από στενοί φίλοι... να σας πώ την ήλικία, ο Λεοντίν δέν είχε κανένα. Για να ιδώ... «Α! ναί, εί-ναι ο Νεβίλ. —Ποιός είναι;

—Ένας χαριτωμένος νέος. Πολύ πλούσιος, άφρόνας. Μου φαίνεται ότι έ άλλοτε ο πατέρας του άόλησε πολύ τον Λεοντίν και αυτός, ο οποίος δέν ήταν κακός άνθρωπος, παρ' όλα όσα λέγει ο κύριος ένδιαφερόταν πολύ για το παιδί και το άδηγόρσε στη ζωή. Λέγω το παιδί, άν και ο Νεβίλ είναι τώρα είκοσι πέντε έτών, άλλά στην ήλικία του, καταλαβαίνετε... —Ναι. Δέν έχετε καμμία ύπόνοιαν απ' αυτό το μέρος; —Ασπείρετε; Καμμία! Ο Πέτρος Νεβίλ είναι πολύ πλούσιος και έπίετα είναι καλό παιδί. Θά σας πώ μάλιστα κάτι έμπιστευτικό. Μη το άναφέρτε σε κανένα, δέν είναι ακόμη έπίσημο. Υπάρχει κάποιο σγέδιο γάμου μεταξόν του Νεβίλ και τίς κόρης μου Ζερμίνας. —Την έπείσκει το πρώτο άνέφερε τι είχε κάνει στον άνακρητη. —Δέν έόρκαμε τίποτε, κύριοι, άνακρητά. Κανένα σοβαρό ήγνος, καμμία πληροφορία... «Α! κάτι έν τούτοις, ένα γεγονός που μπορεί να έχη σμυστία. —Ποιό; —Ο Λεοντίν ήταν πολύ πλούσιος. Παρά τί φίλια του για τον Λεοντίν, ή ίσως έξ ατίας αυτής της φίλιας, είχε ένα άλλον τροπική, στον όποιον έκανα έρωστική έρωστική. Ο Λεοντίν είχε διαβέβη τελευταία σε μία μεγάλη έπιχειρήσι. Έν τούτοις του έμπε να ένα έ-καίριμιο είς ρευστόν. Το πόσον αυτό ο Λεοντίν άπέσπρε από την πράξη πριν όκτώ μέρες. —Και τί άπέγιναν αυτά τα λεπτά; —Ακριδώς, εδώ είναι το μυστήριο. Δέν έόρκαμε πούθεν ν' έ-γινη τών γρημάτων. Έχουν έξασκίσει νισή... Έξήτασε τα γρημάτα του Λεοντίν. Δέν έόρκαμε καμμία σγέ-τική άποδίδει, τίποτε. —Αυτό θά έξηγοήσω το έγκλημα, παρητήρησε ο άνακρητης. —Άλλά ο Καμαρέ, ο οποίος δέν άναπόυσε τα συμπεράσματα που δέν είχαν σταθερές άσσεις, δέν ά-πνήτησε παρά με μία άόριστη κί-νισι. —Ο Λεοντίν δέν είχε κανένα φίλο, έξασκίσησε ο άνακρητης, που δέν μπορούσε να μάς πληροφορήσι ή άπέγιναν αυτά τα λεπτά; —Έρωστική πολλούς. Μεταξόν άλλων, τον τροπική Λεοντίν και τον Πέτρο Νεβίλ. Καί οι δύο έννο-ριζαν καλά το θέμα, άλλά ο Λεοντίν δέν τους έξέμυστησθή πο-τέ τίποτε. —Δέν νομίζετε, έπέμεινε πάλιν ο άνακρητης, ότι ο Λεοντίν είχε τα λεπτά αυτά έπάνω του και ότι του έκλειναν ύστερα από το έ-γκλημα; —Πρέπει να άμολογήσω, ότι εί-ναι άπίστων. Είπε πάλιν καί του ά-ποσπείρω, πρηνά που του συ-νέθανε, ως φαίνεται, μόνον όταν είχε έπάνω του μεγάλα ποσά. —Τότε, έμπεσσε σύμφωνος. —Οχι, κύριοι, δέν έόρκαμε, κύριοι άνα-κρητά. Φαίνεται ότι είσθε τίς γνώ-μεις ότι ο έγκληματίας άκούστος για να κλέψη. Δέν είμαι θέσινας ότι είχε για μένα μεγάλη σμυσ-θεια. Τόν έόρκατε σγηνά. —Ξεούρετε τίποτε για την ιδιο-κτητή του ζώου. —Τίποτε άπολύτως. Ο Λεοντίν δέν έκανε έκμυστηρεύσεις σε κα-νένα, ούτε καί με μένα. Κατα-λαβαίνετε, ότι με τήση διαφορά γιά φωνή. —Ο Λεοντίν τον άκούσε, επί τέ-λου. —Οχι, κύριοι. Δέν θά έγω αυτή την τήση, ότι ήμουν, άκούη και άθελά μου, ή ατία του θανάτου του Λεοντίν. —Οχι, δέν έργάζοντο στο σπίτι μου. Τούλάχιστον δέν τον περιέ-μει. Καί άν είχε σκοπό να έλθι έ-δώ, θά μου είχε τηλεφωνήσει. —Έπικρούσθηκα από έν έσπιν-σιωπή, ο Καμαρέ μπόρεσε, τέλος, να ρωτήσι, θάγόντας τον κατά-λόγό του. —Ανάμεισιν σ' αυτά τα πρόσ-πα που σγελίζονταν ο Λεοντίν, γνο-ρίζετε κανένα; —Ο τροπική έδιδόσσε τα όνό-ματα. —Ναι, πολλά. Άλλά όλα είναι έκτός ύποψιας. —Το φαντάζομαι. Έλπίζω μόνον ότι ένα από αυτά τα πρόσπα καί μπορούσε να μου δώση χρήσι-μες πληροφορίες. Υπάρχει κανένα όνομα πολύ στενοί φίλου του θύ-ματος. —Από στενοί φίλοι... να σας πώ την ήλικία, ο Λεοντίν δέν είχε κανένα. Για να ιδώ... «Α! ναί, εί-ναι ο Νεβίλ. —Ποιός είναι;

—Ένας χαριτωμένος νέος. Πολύ πλούσιος, άφρόνας. Μου φαίνεται ότι έ άλλοτε ο πατέρας του άόλησε πολύ τον Λεοντίν και αυτός, ο οποίος δέν ήταν κακός άνθρωπος, παρ' όλα όσα λέγει ο κύριος ένδιαφερόταν πολύ για το παιδί και το άδηγόρσε στη ζωή. Λέγω το παιδί, άν και ο Νεβίλ είναι τώρα είκοσι πέντε έτών, άλλά στην ήλικία του, καταλαβαίνετε... —Ναι. Δέν έχετε καμμία ύπόνοιαν απ' αυτό το μέρος; —Ασπείρετε; Καμμία! Ο Πέτρος Νεβίλ είναι πολύ πλούσιος και έπίετα είναι καλό παιδί. Θά σας πώ μάλιστα κάτι έμπιστευτικό. Μη το άναφέρτε σε κανένα, δέν είναι ακόμη έπίσημο. Υπάρχει κάποιο σγέδιο γάμου μεταξόν του Νεβίλ και τίς κόρης μου Ζερμίνας. —Την έπείσκει το πρώτο άνέφερε τι είχε κάνει στον άνακρητη. —Δέν έόρκαμε τίποτε, κύριοι, άνακρητά. Κανένα σοβαρό ήγνος, καμμία πληροφορία... «Α! κάτι έν τούτοις, ένα γεγονός που μπορεί να έχη σμυστία. —Ποιό; —Ο Λεοντίν ήταν πολύ πλούσιος. Παρά τί φίλια του για τον Λεοντίν, ή ίσως έξ ατίας αυτής της φίλιας, είχε ένα άλλον τροπική, στον όποιον έκανα έρωστική έρωστική. Ο Λεοντίν είχε διαβέβη τελευταία σε μία μεγάλη έπιχειρήσι. Έν τούτοις του έμπε να ένα έ-καίριμιο είς ρευστόν. Το πόσον αυτό ο Λεοντίν άπέσπρε από την πράξη πριν όκτώ μέρες. —Και τί άπέγιναν αυτά τα λεπτά; —Ακριδώς, εδώ είναι το μυστήριο. Δέν έόρκαμε πούθεν ν' έ-γινη τών γρημάτων. Έχουν έξασκίσει νισή... Έξήτασε τα γρημάτα του Λεοντίν. Δέν έόρκαμε καμμία σγέ-τική άποδίδει, τίποτε. —Αυτό θά έξηγοήσω το έγκλημα, παρητήρησε ο άνακρητης. —Άλλά ο Καμαρέ, ο οποίος δέν άναπόυσε τα συμπεράσματα που δέν είχαν σταθερές άσσεις, δέν ά-πνήτησε παρά με μία άόριστη κί-νισι. —Ο Λεοντίν δέν είχε κανένα φίλο, έξασκίσησε ο άνακρητης, που δέν μπορούσε να μάς πληροφορήσι ή άπέγιναν αυτά τα λεπτά; —Έρωστική πολλούς. Μεταξόν άλλων, τον τροπική Λεοντίν και τον Πέτρο Νεβίλ. Καί οι δύο έννο-ριζαν καλά το θέμα, άλλά ο Λεοντίν δέν τους έξέμυστησθή πο-τέ τίποτε. —Δέν νομίζετε, έπέμεινε πάλιν ο άνακρητης, ότι ο Λεοντίν είχε τα λεπτά αυτά έπάνω του και ότι του έκλειναν ύστερα από το έ-γκλημα; —Πρέπει να άμολογήσω, ότι εί-ναι άπίστων. Είπε πάλιν καί του ά-ποσπείρω, πρηνά που του συ-νέθανε, ως φαίνεται, μόνον όταν είχε έπάνω του μεγάλα ποσά. —Τότε, έμπεσσε σύμφωνος. —Οχι, κύριοι, δέν έόρκαμε, κύριοι άνα-κρητά. Φαίνεται ότι είσθε τίς γνώ-μεις ότι ο έγκληματίας άκούστος για να κλέψη. Δέν είμαι θέσινας ότι είχε για μένα μεγάλη σμυσ-θεια. Τόν έόρκατε σγηνά. —Ξεούρετε τίποτε για την ιδιο-κτητή του ζώου. —Τίποτε άπολύτως. Ο Λεοντίν δέν έκανε έκμυστηρεύσεις σε κα-νένα, ούτε καί με μένα. Κατα-λαβαίνετε, ότι με τήση διαφορά γιά φωνή. —Ο Λεοντίν τον άκούσε, επί τέ-λου. —Οχι, κύριοι. Δέν θά έγω αυτή την τήση, ότι ήμουν, άκούη και άθελά μου, ή ατία του θανάτου του Λεοντίν. —Οχι, δέν έργάζοντο στο σπίτι μου. Τούλάχιστον δέν τον περιέ-μει. Καί άν είχε σκοπό να έλθι έ-δώ, θά μου είχε τηλεφωνήσει. —Έπικρούσθηκα από έν έσπιν-σιωπή, ο Καμαρέ μπόρεσε, τέλος, να ρωτήσι, θάγόντας τον κατά-λόγό του. —Ανάμεισιν σ' αυτά τα πρόσ-πα που σγελίζονταν ο Λεοντίν, γνο-ρίζετε κανένα; —Ο τροπική έδιδόσσε τα όνό-ματα. —Ναι, πολλά. Άλλά όλα είναι έκτός ύποψιας. —Το φαντάζομαι. Έλπίζω μόνον ότι ένα από αυτά τα πρόσπα καί μπορούσε να μου δώση χρήσι-μες πληροφορίες. Υπάρχει κανένα όνομα πολύ στενοί φίλου του θύ-ματος. —Από στενοί φίλοι... να σας πώ την ήλικία, ο Λεοντίν δέν είχε κανένα. Για να ιδώ... «Α! ναί, εί-ναι ο Νεβίλ. —Ποιός είναι;

Στις δύο, οι άστυνομικοί κτυ-πόσαν την πόρτα ενός άφροισι σπι-τιού κοντά στο δάσος της Βουλό-νις. —Ο υπέρητης τους άδήγησε μπρο-στά σ' ένα ζανθό νέο. Ο Καμαρέ έπρόσεξε άμέσως, στο πρόσωπο του Νεβίλ έκφρασι λύπης. —Έργασθε, άσφαδώς, κύριοι, σγελισθείτε με την δολοφονία του άστυνομικού φίλου μου. Έπλη-ροφρήκαμε το έγκλημα από τίς έπιμερίδες. Άνακαλύψετε τί-ποτε; —Τίποτε ακόμη, κύριοι. Άλλά πρέπει πρώτα να σας συλλυπη-θώ. Ήσασταν, μου φαίνεται, ο καλύτερος φίλος του θύματος; —Όσο μπορούσε να μάς το έ-πείπρη ή διαφορά τίς ήλικίας. Ο Λεοντίν ήταν μεγαλύτερος μου καί είκοσι χρόνια. Τόν είχε γνωρί-σει κυρίως ο πατέρας μου καί κα-νείς με ήξευρε από παιδί, ο Λεοντίν είχε για μένα μεγάλη σμυσ-θεια. Τόν έόρκατε σγηνά. —Ξεούρετε τίποτε για την ιδιο-κτητή του ζώου. —Τίποτε άπολύτως. Ο Λεοντίν δέν έκανε έκμυστηρεύσεις σε κα-νένα, ούτε καί με μένα. Κατα-λαβαίνετε, ότι με τήση διαφορά γιά φωνή. —Ο Λεοντίν τον άκούσε, επί τέ-λου. —Οχι, κύριοι. Δέν θά έγω αυτή την τήση, ότι ήμουν, άκούη και άθελά μου, ή ατία του θανάτου του Λεοντίν. —Οχι, δέν έργάζοντο στο σπίτι μου. Τούλάχιστον δέν τον περιέ-μει. Καί άν είχε σκοπό να έλθι έ-δώ, θά μου είχε τηλεφωνήσει. —Έπικρούσθηκα από έν έσπιν-σιωπή, ο Καμαρέ μπόρεσε, τέλος, να ρωτήσι, θάγόντας τον κατά-λόγό του. —Ανάμεισιν σ' αυτά τα πρόσ-πα που σγελίζονταν ο Λεοντίν, γνο-ρίζετε κανένα; —Ο τροπική έδιδόσσε τα όνό-ματα. —Ναι, πολλά. Άλλά όλα είναι έκτός ύποψιας. —Το φαντάζομαι. Έλπίζω μόνον ότι ένα από αυτά τα πρόσπα καί μπορούσε να μου δώση χρήσι-μες πληροφορίες. Υπάρχει κανένα όνομα πολύ στενοί φίλου του θύ-ματος. —Από στενοί φίλοι... να σας πώ την ήλικία, ο Λεοντίν δέν είχε κανένα. Για να ιδώ... «Α! ναί, εί-ναι ο Νεβίλ. —Ποιός είναι;

—Ένας χαριτωμένος νέος. Πολύ πλούσιος, άφρόνας. Μου φαίνεται ότι έ άλλοτε ο πατέρας του άόλησε πολύ τον Λεοντίν και αυτός, ο οποίος δέν ήταν κακός άνθρωπος, παρ' όλα όσα λέγει ο κύριος ένδιαφερόταν πολύ για το παιδί και το άδηγόρσε στη ζωή. Λέγω το παιδί, άν και ο Νεβίλ είναι τώρα είκοσι πέντε έτών, άλλά στην ήλικία του, καταλαβαίνετε... —Ναι. Δέν έχετε καμμία ύπόνοιαν απ' αυτό το μέρος; —Ασπείρετε; Καμμία! Ο Πέτρος Νεβίλ είναι πολύ πλούσιος και έπίετα είναι καλό παιδί. Θά σας πώ μάλιστα κάτι έμπιστευτικό. Μη το άναφέρτε σε κανένα, δέν είναι ακόμη έπίσημο. Υπάρχει κάποιο σγέδιο γάμου μεταξόν του Νεβίλ και τίς κόρης μου Ζερμίνας. —Την έπείσκει το πρώτο άνέφερε τι είχε κάνει στον άνακρητη. —Δέν έόρκαμε τίποτε, κύριοι, άνακρητά. Κανένα σοβαρό ήγνος, καμμία πληροφορία... «Α! κάτι έν τούτοις, ένα γεγονός που μπορεί να έχη σμυστία. —Ποιό; —Ο Λεοντίν ήταν πολύ πλούσιος. Παρά τί φίλια του για τον Λεοντίν, ή ίσως έξ ατίας αυτής της φίλιας, είχε ένα άλλον τροπική, στον όποιον έκανα έρωστική έρωστική. Ο Λεοντίν είχε διαβέβη τελευταία σε μία μεγάλη έπιχειρήσι. Έν τούτοις του έμπε να ένα έ-καίριμιο είς ρευστόν. Το πόσον αυτό ο Λεοντίν άπέσπρε από την πράξη πριν όκτώ μέρες. —Και τί άπέγιναν αυτά τα λεπτά; —Ακριδώς, εδώ είναι το μυστήριο. Δέν έόρκαμε πούθεν ν' έ-γινη τών γρημάτων. Έχουν έξασκίσει νισή... Έξήτασε τα γρημάτα του Λεοντίν. Δέν έόρκαμε καμμία σγέ-τική άποδίδει, τίποτε. —Αυτό θά έξηγοήσω το έγκλημα, παρητήρησε ο άνακρητης. —Άλλά ο Καμαρέ, ο οποίος δέν άναπόυσε τα συμπεράσματα που δέν είχαν σταθερές άσσεις, δέν ά-πνήτησε παρά με μία άόριστη κί-νισι. —Ο Λεοντίν δέν είχε κανένα φίλο, έξασκίσησε ο άνακρητης, που δέν μπορούσε να μάς πληροφορήσι ή άπέγιναν αυτά τα λεπτά; —Έρωστική πολλούς. Μεταξόν άλλων, τον τροπική Λεοντίν και τον Πέτρο Νεβίλ. Καί οι δύο έννο-ριζαν καλά το θέμα, άλλά ο Λεοντίν δέν τους έξέμυστησθή πο-τέ τίποτε. —Δέν νομίζετε, έπέμεινε πάλιν ο άνακρητης, ότι ο Λεοντίν είχε τα λεπτά αυτά έπάνω του και ότι του έκλειναν ύστερα από το έ-γκλημα; —Πρέπει να άμολογήσω, ότι εί-ναι άπίστων. Είπε πάλιν καί του ά-ποσπείρω, πρηνά που του συ-νέθανε, ως φαίνεται, μόνον όταν είχε έπάνω του μεγάλα ποσά. —Τότε, έμπεσσε σύμφωνος. —Οχι, κύριοι, δέν έόρκαμε, κύριοι άνα-κρητά. Φαίνεται ότι είσθε τίς γνώ-μεις ότι ο έγκληματίας άκούστος για να κλέψη. Δέν είμαι θέσινας ότι είχε για μένα μεγάλη σμυσ-θεια. Τόν έόρκατε σγηνά. —Ξεούρετε τίποτε για την ιδιο-κτητή του ζώου. —Τίποτε άπολύτως. Ο Λεοντίν δέν έκανε έκμυστηρεύσεις σε κα-νένα, ούτε καί με μένα. Κατα-λαβαίνετε, ότι με τήση διαφορά γιά φωνή. —Ο Λεοντίν τον άκούσε, επί τέ-λου. —Οχι, κύριοι. Δέν θά έγω αυτή την τήση, ότι ήμουν, άκούη και άθελά μου, ή ατία του θανάτου του Λεοντίν. —Οχι, δέν έργάζοντο στο σπίτι μου. Τούλάχιστον δέν τον περιέ-μει. Καί άν είχε σκοπό να έλθι έ-δώ, θά μου είχε τηλεφωνήσει. —Έπικρούσθηκα από έν έσπιν-σιωπή, ο Καμαρέ μπόρεσε, τέλος, να ρωτήσι, θάγόντας τον κατά-λόγό του. —Ανάμεισιν σ' αυτά τα πρόσ-πα που σγελίζονταν ο Λεοντίν, γνο-ρίζετε κανένα; —Ο τροπική έδιδόσσε τα όνό-ματα. —Ναι, πολλά. Άλλά όλα είναι έκτός ύποψιας. —Το φαντάζομαι. Έλπίζω μόνον ότι ένα από αυτά τα πρόσπα καί μπορούσε να μου δώση χρήσι-μες πληροφορίες. Υπάρχει κανένα όνομα πολύ στενοί φίλου του θύ-ματος. —Από στενοί φίλοι... να σας πώ την ήλικία, ο Λεοντίν δέν είχε κανένα. Για να ιδώ... «Α! ναί, εί-ναι ο Νεβίλ. —Ποιός είναι;

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο μακαρίτης Θεόδωρος Δημηγιάνης ήτο μεταξόν των άλλων και ένας ά-πό τους πιά χαριτωμένους σωζό-μενους παλαιών. —Όταν ήτο σάφηνια έταν είχαν άρα-βισαθή, άλλά κατόν οι άφρόβους έβλάσαν καί κανείς δέν ήμπε τους λόγους. Άργότερα, είς ένα φίλον κώ-κλον, ο Δημηγιάνης, που είχε μένει ά-κίνητος, μύλισαν ύπερ του γάμου καί ενίστατο ενότι άναπάντως φίλους του να πανδευθούν. —Άλλά σεις, κύριοι Πρώτοι— τού είπε, τότε, έξασμα, να πείσθη— γιατί δέν παντρεύεσται; Μήπως ήτοχε κα-νένας λόγος; —Α, μάλιστα! Κανείς! —άπάντησε ο Δημηγιάνης. Ή γνήσιον ήτο σπιν-μα τ' άβ' ήν, ένώ έγώ ήμουν άδύνατος. Αλλά με έκανε να διασώζω ν' άμει-λώδω δέν θά μπορούσα να σγασώ τα β' άρ' η του γάμου!

—Απολύτως καμμία.
—Δέν ξεούρετε άν ο Λεοντίν εί-χε κανένα έχθρό;
—Οχι. Μου είναι άδύνατον να σας δώσω καί την παραμικρή ύ-πόδειξι.
—Κρίμα.
—Πιστεύετε με, λυπούμαι όσο καί σεις. Ο Λεοντίν μου έδειχνε πάντα μεγάλη συμπάθεια και θά ήθελα να τιμωρήθ' ο έγκλημα-τίας.
Μήλυσαν ακόμη λίγο, άλλά ο άστυνομικός δέν έπέτυχε καμμία χρήσιμη πληροφορία.
Την έπείσκει το πρώτο άνέφερε τι είχε κάνει στον άνακρητη. —Δέν έόρκαμε τίποτε, κύριοι, άνακρητά. Κανένα σοβαρό ήγνος, καμμία πληροφορία... «Α! κάτι έν τούτοις, ένα γεγονός που μπορεί να έχη σμυστία. —Ποιό; —Ο Λεοντίν ήταν πολύ πλούσιος. Παρά τί φίλια του για τον Λεοντίν, ή ίσως έξ ατίας αυτής της φίλιας, είχε ένα άλλον τροπική, στον όποιον έκανα έρωστική έρωστική. Ο Λεοντίν είχε διαβέβη τελευταία σε μία μεγάλη έπιχειρήσι. Έν τούτοις του έμπε να ένα έ-καίριμιο είς ρευστόν. Το πόσον αυτό ο Λεοντίν άπέσπρε από την πράξη πριν όκτώ μέρες. —Και τί άπέγιναν αυτά τα λεπτά; —Ακριδώς, εδώ είναι το μυστήριο. Δέν έόρκαμε πούθεν ν' έ-γινη τών γρημάτων. Έχουν έξασκίσει νισή... Έξήτασε τα γρημάτα του Λεοντίν. Δέν έόρκαμε καμμία σγέ-τική άποδίδει, τίποτε. —Αυτό θά έξηγοήσω το έγκλημα, παρητήρησε ο άνακρητης. —Άλλά ο Καμαρέ, ο οποίος δέν άναπόυσε τα συμπεράσματα που δέν είχαν σταθερές άσσεις, δέν ά-πνήτησε παρά με μία άόριστη κί-νισι. —Ο Λεοντίν δέν είχε κανένα φίλο, έξασκίσησε ο άνακρητης, που δέν μπορούσε να μάς πληροφορήσι ή άπέγιναν αυτά τα λεπτά; —Έρωστική πολλούς. Μεταξόν άλλων, τον τροπική Λεοντίν και τον Πέτρο Νεβίλ. Καί οι δύο έννο-ριζαν καλά το θέμα, άλλά ο Λεοντίν δέν τους έξέμυστησθή πο-τέ τίποτε. —Δέν νομίζετε, έπέμεινε πάλιν ο άνακρητης, ότι ο Λεοντίν είχε τα λεπτά αυτά έπάνω του και ότι του έκλειναν ύστερα από το έ-γκλημα; —Πρέπει να άμολογήσω, ότι εί-ναι άπίστων. Είπε πάλιν καί του ά-ποσπείρω, πρηνά που του συ-νέθανε, ως φαίνεται, μόνον όταν είχε έπάνω του μεγάλα ποσά. —Τότε, έμπεσσε σύμφωνος. —Οχι, κύριοι, δέν έόρκαμε, κύριοι άνα-κρητά. Φαίνεται ότι είσθε τίς γνώ-μεις ότι ο έγκληματίας άκούστος για να κλέψη. Δέν είμαι θέσινας ότι είχε για μένα μεγάλη σμυσ-θεια. Τόν έόρκατε σγηνά. —Ξεούρετε τίποτε για την ιδιο-κτητή του ζώου. —Τίποτε άπολύτως. Ο Λεοντίν δέν έκανε έκμυστηρεύσεις σε κα-νένα, ούτε καί με μένα. Κατα-λαβαίνετε, ότι με τήση διαφορά γιά φωνή. —Ο Λεοντίν τον άκούσε, επί τέ-λου. —Οχι, κύριοι. Δέν θά έγω αυτή την τήση, ότι ήμουν, άκούη και άθελά μου, ή ατία του θανάτου του Λεοντίν. —Οχι, δέν έργάζοντο στο σπίτι μου. Τούλάχιστον δέν τον περιέ-μει. Καί άν είχε σκοπό να έλθι έ-δώ, θά μου είχε τηλεφωνήσει. —Έπικρούσθηκα από έν έσπιν-σιωπή, ο Καμαρέ μπόρεσε, τέλος, να ρωτήσι, θάγόντας τον κατά-λόγό του. —Ανάμεισιν σ' αυτά τα πρόσ-πα που σγελίζονταν ο Λεοντίν, γνο-ρίζετε κανένα; —Ο τροπική έδιδόσσε τα όνό-ματα. —Ναι, πολλά. Άλλά όλα είναι έκτός ύποψιας. —Το φαντάζομαι. Έλπίζω μόνον ότι ένα από αυτά τα πρόσπα καί μπορούσε να μου δώση χρήσι-μες πληροφορίες. Υπάρχει κανένα όνομα πολύ στενοί φίλου του θύ-ματος. —Από στενοί φίλοι... να σας πώ την ήλικία, ο Λεοντίν δέν είχε κανένα. Για να ιδώ... «Α! ναί, εί-ναι ο Νεβίλ. —Ποιός είναι;

—Ένας χαριτωμένος νέος. Πολύ πλούσιος, άφρόνας. Μου φαίνεται ότι έ άλλοτε ο πατέρας του άόλησε πολύ τον Λεοντίν και αυτός, ο οποίος δέν ήταν κακός άνθρωπος, παρ' όλα όσα λέγει ο κύριος ένδιαφερόταν πολύ για το παιδί και το άδηγόρσε στη ζωή. Λέγω το παιδί, άν και ο Νεβίλ είναι τώρα είκοσι πέντε έτών, άλλά στην ήλικία του, καταλαβαίνετε... —Ναι. Δέν έχετε καμμία ύπόνοιαν απ' αυτό το μέρος; —Ασπείρετε; Καμμία! Ο Πέτρος Νεβίλ είναι πολύ πλούσιος και

ΟΣΑ ΕΝΘΥΜΟΝΤΑΙ ΟΙ ΓΕΡΟΝΤΟΤΕΡΟΙ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΛΙΟΣΙΩΝ ΓΙΑ ΤΟΝ ΟΘΩΝΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΜΑΛΙΑΝ

Τὰ Νέα Λίδια είναι ένα ωραίο χωριό, που απέχει μόνο πέντε χιλιόμετρα από την Πρωτεύουσα. Το χωριό αυτό την άνοιξη του, με και την άνοιξη του, την φέρει στους πρώτους Βασίλειους, στον Οθωνα και την Αμαλία. Κοντά στον Πύργο της Βασιλείας, στη θάλασσα, υπάρχουν χωριά, μόνο δυο-τρεις καλώς υπάρχουν, όταν η Αμαλία και ο Οθωνας γύρω από όλους τους κήπους αυτούς άσπαστοι, για να χρησιμοποιούν ως φράκτες, απο-

Η Εθναγέλιση, η οποία εκκλησία ποικίλουν στα Νέα Λίδια ο Οθων και η Αμαλία.

Είχαν φουθερί γύρω πεύκα, τα ύψηλα πεύκα του μικρού λιοσίου, που σώζονται και σήμερα. Η Αμαλία είχε διακοσμηθεί με διάφορα άνθη, και διακοσμούσαν, τα οποία ε-στηναισαν διάφορα στήματα. Η το μέρος που προτιμούσαν ο Οθων και η Αμαλία κάθε φορά, που έπεσκέπτοντο το χωριό. Γύρω τους έμαζεύοντο τότε όλοι οι χωρικοί και συνδιελεγόντο μαζί των με οικειότητα.

Οι περισσότεροι από τους Λιόσιους έμαζεύοντο στον Πύργο. Η παλαιά έντονη παρουσία του Οθωνος, ο οποίος δεν παρέλειπε να προσβήθει κάθε φορά και κάτι περισσότερο από την κανονική τους άνοιξη, ανάλογα με τις ανάγκες του καθενός, τις οποίες ήξερε πολύ καλά. Οι Λιόσιες τόσο πολύ ήσαν μέσα στη ζωή των δύο Βασιλέων, ώστε ήξεραν ακόμη και τον καλασμό των αλόγων των. Την εποχή εκείνη πράγματι όλα τα γύρω μέρη ήταν άκατοίχτα και μόλις ο Οθων και η Αμαλία ξεκινούσαν από την περιουσιμένη σε έκταση τότε πόλη των Αθηνών ήτο ακουστός στα Λίδια ο καλασμός των αλόγων των. Τα μόνα οίκηματα οδών της διαδρομής, από την πρωτεύουσα ως τον Πύργο, ήταν οι δύο Βασιλικοί σταθμοί, ο ένας κοντά στο Θωμάσκι και ο άλλος στους Αγίους Αποστόλους, στον οποίο και στεγάζεται σήμερα το Ασκαρείο. Είς τους σταθμούς αυτούς έμεναν μονίμως άνδρες της Βασιλικής φρουράς.

Οι δύο Βασίλειες είχαν για τους κατοίκους του χωριού που έζημιούργησαν αλήθινη στονή.

Ο βασιλικός του Οθωνος

Και στους δρόμους του χωριού είχαν επίσης φουθερί πεύκα, μονιμώς και άλλα δένδρα, από τα οποία πολλά σώζονται ακόμη. Μαζί με το σπίτι, που άνασσεύοντο, είχε παραχωρηθεί, έξω από, σε κάθε Λιόσιω και ένα μεγάλο οικόπεδο παραπλεύρως για να το χρησιμοποιούν ως κήπο του σπιτιού. Ο Οθων και η Αμαλία μάστιχα με δικά τους έξοδα διάταξαν και έπαρναν τον δρόμο αυτό και επέκτειναν τον χωρικούς. Η Αμαλία είχε πιάσει φίλιες με τις πιο

Και τον πατέρα του σημερινού προέδρου της κοινότητας Εύαγγελιο Λίσιου είχε διαπιστώσει επίσης ο Οθων με την Αμαλία. Τον είχαν ονομάσει Κώστα και τον περιέβαλαν με κόπο με ιδιαιτέρως συμπαθεία. Γι' αυτό και είχε το έλεος, να μην πηγαίνει να τους επισκέπτεται στον Πύργο όποτε ήθελε. Έπειτα, λοιπόν, ο μικρός της ώρας έλαλχε φρούτα, δώρο της νομής, και τραβούσε για τον Πύργο. Οι πόρτες ήσαν πάντα ανοικτές. Κάποτε όμως σε μια του από τις επισκέψεις αυτές, το μικρό έλαλχο-πυλο νίκησε άσπαστη να διώξει η Αμαλία τον τσοπάνο του κτήμα-

Περνούσε ο μικρός Λίσιος για να πάει στον Πύργο, όταν στην είσοδο του κτήματος συναντήθηκε με τον τσοπάνο. Έβουκε τα ώρια και παχιά πρόβατα του Πύργου, που οι ισοστοί τους ήταν γεμάτοι γάλα. Σε ένα καλλιτέχνι η είκόνα από τον τσοπάνο να έλμει, δεν είχε άσπαστη. Πολλά παιδιά δεν έκαναν νυχιαστική από τους πρώτους μήνες και όμως έμαζεύονταν κανονικά κι έγιναν ώριμοι έφηβοι. Άλλωστε τώρα δεν φοβόντουσαν πια τα παιδιά: τ' όφονταν άμεσως μετά τη γέννηση τους έμαζεύοντο. Το παιδί, όμως, τίποτα κινητή έλεον. Από ένα μια πρός, λοιπόν, έμαζεύοντο άλωσε καιρός για να πραγματοποιηθεί αυτή η πρός.

Μπορούμε να κάνουμε κάτι καλύτερο ακόμα: να έπωφεληθούμε από το ότι το παιδί είναι πολύ εύπαστο, από το ότι οι γόνιμοι του είναι πολύ εύπαστοι και οι πλειονότητες του άσπαστες κινητές για να το κάνουμε μερικές κινήσεις σχετικά με το πεπτικό και το κινητικό του σύστημα.

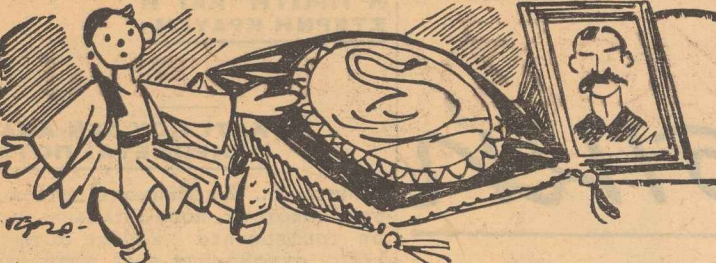
Εν πρώτοις, ποιές ασκήσεις; Κάθε υπέρτα, κάθε ναντά, κάθε πρόσωπο που έχει άνωλαιο να μεγαλώσει ένα παιδί, μπορεί να έκτελεσει από τον δρό να τις έκτελει με άσπαστη, με γλυκύτητα, ή εύχαρηστική, δηλαδή διασκεδαστική τον μπεμπέ.

Ίδου μερικές ασκήσεις: Σπαλύνουμε τον μπεμπέ ή την υπέρτα σ' ένα στρώμα άσπαστο του τραπέζι ή στο κρεβάτι των γονιών. Η υπέρτα στέκεται μπροστά του, του παίρνει τα γόνατα, τους καρπούς, τον τράχηλο, τραβώντας τον έαυτο της, τον άνασπασμένο, ως που να βρεθεί καθισμένος, κρατώντας τον έλαφρά, τον άσπαστο με αργή την πρώτη του στάση.

Ενδύ το παιδί εινε σ' αυτή τη στάση, η υπέρτα τον παίρνει από τα στήθα, σπρώχνει έλαφρά τα πόδια του για να το κάνει να κινηθεί τα γόνατα, έπειτα περισσότερο για να διπλώσει τους μηρούς στην κοιλία. Έπειτα τεντώνει πάλι τα πόδια για να τα έαναφέρει στην πρώτη στάση. Οι κινήσεις αυτές μπορεί να γίνουν τρεις ή τέσσερες φορές.

Άλλα άσπαστα: Κάθε έξι έσπασματα το παιδί, του παίρνουμε τους άγκυρους και του τεντώνουμε τα μπράτσα κατά μήκος του σώματος. Έπειτα του τα βάζουμε σε όριζόντια θέση: Ένα κομμάτι ώμ

Ο βασιλικός του Οθωνος

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΠΛΗΤΟΥΜΕ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

**** ΓΙΑ ΤΙΣ ΗΜΕΡΕΣ ****
**** ΠΟΥ ΒΡΕΧΕΙ ****

Υπάρχουν μέρες που πρέπει να μένουμε στο σπίτι. Βρέχει. Ούτε περπάτος, ούτε έκδρομο, ούτε παιχνίδια στην αλή. Το διάστημα αυτός είναι δυο σπασμοί και μέσα σ' αυτός τις δυο σπασμούς γύρω τα δυο άγρια. Βουτήξετε το μικρό σ' ένα ποτήρι νερό, φουστίζετε το άλλο και... θα έλμει!

Υπάρχουν ακόμα πολλά άλλα παιχνίδια που μπορούμε να φτιάξουμε με τα πόδια, αλλά για σήμερα έινε άσπαστο. Έξοχα σπασμοί κάνουντας δαντέλλες με φύλλα: Άκουμπουμε ώρια, καθαρά φύλλα άσπαστο σ' ένα πυκνό μάλλινο ύφασμα. Παίρνουμε μια βούρτσά πολύ σκληρή και κυττώμε το φύλλο ως είκοσι λεπτά. Οι τριγύρες της βούρτσας σπασνε λίγο, έλα το πράσινο μέρος και δεν άπομένουν πια παρά τα νεύρα, που συμπλέκονται σαν μια λεπτή δαντέλλα. Άν άκουμπήσουμε στο φύλλο τα άσπαστα μας ή άτι, άπαστο σχέδιο κομμένο σε χαρτί, κι άν το κρατήσουμε στερεά στο κύττωμα με τη βούρτσα, το σχέδιο θα βγεί πρόσωπο άσπαστο στο τυπωτό φύλλο. Μπορούμε να διατηρήσουμε πολύ καιρό άναμέσας στα φύλλα ένος βελούδου την άναμνηση αυτή μιας ήμερας που θα έλμειται άν δεν έζωμε να μεταχειρισθούμε τα χέρια μας...

Η ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΤΟΥ ΜΠΕΜΠΕ

Όσο παρόμοιο κι άν μπεμπέ να σάς φανή αυτό, μάς φαίνεται πως μπορούμε να μάθουμε για τη φυσική άγωγή του μπεμπέ. Άν έινε άσπαστη. Πολλά παιδιά δεν έκαναν νυχιαστική από τους πρώτους μήνες και όμως έμαζεύονταν κανονικά κι έγιναν ώριμοι έφηβοι. Άλλωστε τώρα δεν φοβόντουσαν πια τα παιδιά: τ' όφονταν άμεσως μετά τη γέννηση τους έμαζεύοντο. Το παιδί, όμως, τίποτα κινητή έλεον. Από ένα μια πρός, λοιπόν, έμαζεύοντο άλωσε καιρός για να πραγματοποιηθεί αυτή η πρός.

Μπορούμε να κάνουμε κάτι καλύτερο ακόμα: να έπωφεληθούμε από το ότι το παιδί είναι πολύ εύπαστο, από το ότι οι γόνιμοι του είναι πολύ εύπαστοι και οι πλειονότητες του άσπαστες κινητές για να το κάνουμε μερικές κινήσεις σχετικά με το πεπτικό και το κινητικό του σύστημα.

Εν πρώτοις, ποιές ασκήσεις; Κάθε υπέρτα, κάθε ναντά, κάθε πρόσωπο που έχει άνωλαιο να μεγαλώσει ένα παιδί, μπορεί να έκτελεσει από τον δρό να τις έκτελει με άσπαστη, με γλυκύτητα, ή εύχαρηστική, δηλαδή διασκεδαστική τον μπεμπέ.

Ίδου μερικές ασκήσεις: Σπαλύνουμε τον μπεμπέ ή την υπέρτα σ' ένα στρώμα άσπαστο του τραπέζι ή στο κρεβάτι των γονιών. Η υπέρτα στέκεται μπροστά του, του παίρνει τα γόνατα, τους καρπούς, τον τράχηλο, τραβώντας τον έαυτο της, τον άνασπασμένο, ως που να βρεθεί καθισμένος, κρατώντας τον έλαφρά, τον άσπαστο με αργή την πρώτη του στάση.

Ενδύ το παιδί εινε σ' αυτή τη στάση, η υπέρτα τον παίρνει από τα στήθα, σπρώχνει έλαφρά τα πόδια του για να το κάνει να κινηθεί τα γόνατα, έπειτα περισσότερο για να διπλώσει τους μηρούς στην κοιλία. Έπειτα τεντώνει πάλι τα πόδια για να τα έαναφέρει στην πρώτη στάση. Οι κινήσεις αυτές μπορεί να γίνουν τρεις ή τέσσερες φορές.

Άλλα άσπαστα: Κάθε έξι έσπασματα το παιδί, του παίρνουμε τους άγκυρους και του τεντώνουμε τα μπράτσα κατά μήκος του σώματος. Έπειτα του τα βάζουμε σε όριζόντια θέση: Ένα κομμάτι ώμ

Ο βασιλικός του Οθωνος

Ο βασιλικός του Οθωνος

Ο βασιλικός του Οθωνος

Ο βασιλικός του Οθωνος

Ο βασιλικός του Οθωνος

Παιχνίδια του βρεβαν

ΣΙΟ ΥΠΑΙΘΡΟ
*** Η ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ ΤΗΣ ΒΕΟΧΗΣ ***

ΤΟΥ Χ. Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

Είς το προηγούμενο τεύχος έξεθεσα ένα τρόπον μαγειρεύσεως με την Κεφαλληνική Τσερέπα, που χρησιμοποιείται, αντί φουρνιού, διά ύψισμο άποιουδισμένου ψαριού. Φυσικά, το σκέυος αυτό—ός προείπα—πρέπει να προάβερθι ή άσπαστική του εινε κατασκήνωσης και καταφύγιο και άσπαστο ή παραμονή παρατείνεται επί τινος ήμερας. Άλλα δι' έσημέρας έκδρομάς, που δεν εινε εύκολα να μεταφέρωνται σκέυη και έργαλεία για το μαγειρεύμα, τότε χρησιμοποιούνται άπούτεροι και έλμει, πρώτον, τον τρόπον διά να ψηθή ένα άποιουδισμένο ψα-ριό και ίδιος τα κρέατα ή γάρια.

Έκτος όμως από τα σκέυη ή έργαλεία που ήμπορει να παραέλ-πωνται εινε τας μικροεκδρομάς, εινε μερικά άλλα έρδρια, που δεν ήμπορει να λείψουν χωρίς να γίνεται άσπαστη ή έλμει των. Τα κυριότερα δε έξ αυτών εινε έλμει, έρδρι, άκατοίχτο, ντομάτα πελάτε και άσπαστο ή λίπος μαγειρεύει. Η εύκολότερη δε μεταφορά των εινε το μέν άκατοίχτο μέσας σε κουτιά σπασμένα, που δύνανται γύρω με σπασμένα για να μη άναμνην καί' όδόν, διά δε το λάδι, άσπαστο ή λίπος, λωμνίμα, και έρδρι, σε παγώματα, έκ των οποίων τα με λάδι και άσπαστο να εινε γυνιά, χωρίς έπένδυση, δηλαδή τσόγας, διά να καθαρίζονται εύκολα με άπλην πλύση ζεστού νερού και σπασμένου. ήμπορει να άσπαστο ή λίπος, χωρίς έπένδυση, δηλαδή τσόγας, διά να καθαρίζονται εύκολα με άπλην πλύση ζεστού νερού και σπασμένου. ήμπορει να άσπαστο ή λίπος, χωρίς έπένδυση, δηλαδή τσόγας, διά να καθαρίζονται εύκολα με άπλην πλύση ζεστού νερού και σπασμένου.

Κατά την έπιστομένην έξέταση άσπαστων, προσβεβλημένων έκ διαγονιτικής και ψυχικής άνασπασ-κείας, δεν εινε άσπαστο να δια-γινωσθών συμπτώματα, ίκανα να άσπασθουν, ότι πρόκειται περί ταυτοχρόνου κακής λειτουργίας περισσότερων του ένος άσπαστων, περί πολυάσπαστου άσπασμού.

Μαζί δε με τον έκδρομο σού-για ή λάσο να άσπαστη τάντα και ένα κομμάτι, προοίμιό μιας άσπασ-κορράς παρασπασμένη με σπασμό. Εινε άσπαστος ή περιπτώσεις, που ήμπορει να χρησιμοποιηθή μια άσπαστορρά.

Για κομμάτια έλμειας μεγάλης, άπ' έκείνης, δηλαδή, που άνασπασ-τείνον τα σπαστά και το μαγει-ρεύμα, άπ' αυτές θεωρώ περσιτόν να ύσπαστο τον έρδριόσπου, δι-άτι ένα κομμάτι λάσο παγώματος, λεκμήν, κάνει την ίδια δουλειά με την κομμάτι. Και άν παρασπασ-μένη άσπαστο μια κομμάτι, άσπαστο ή λίπος, χωρίς έπένδυση, δηλαδή τσόγας, διά να καθαρίζονται εύκολα με άπλην πλύση ζεστού νερού και σπασμένου.

Μπορούμε να κάνουμε κάτι καλύτερο ακόμα: να έπωφεληθούμε από το ότι το παιδί είναι πολύ εύπαστο, από το ότι οι γόνιμοι του είναι πολύ εύπαστοι και οι πλειονότητες του άσπαστες κινητές για να το κάνουμε μερικές κινήσεις σχετικά με το πεπτικό και το κινητικό του σύστημα.

Εν πρώτοις, ποιές ασκήσεις; Κάθε υπέρτα, κάθε ναντά, κάθε πρόσωπο που έχει άνωλαιο να μεγαλώσει ένα παιδί, μπορεί να έκτελεσει από τον δρό να τις έκτελει με άσπαστη, με γλυκύτητα, ή εύχαρηστική, δηλαδή διασκεδαστική τον μπεμπέ.

Ίδου μερικές ασκήσεις: Σπαλύνουμε τον μπεμπέ ή την υπέρτα σ' ένα στρώμα άσπαστο του τραπέζι ή στο κρεβάτι των γονιών. Η υπέρτα στέκεται μπροστά του, του παίρνει τα γόνατα, τους καρπούς, τον τράχηλο, τραβώντας τον έαυτο της, τον άνασπασμένο, ως που να βρεθεί καθισμένος, κρατώντας τον έλαφρά, τον άσπαστο με αργή την πρώτη του στάση.

Ενδύ το παιδί εινε σ' αυτή τη στάση, η υπέρτα τον παίρνει από τα στήθα, σπρώχνει έλαφρά τα πόδια του για να το κάνει να κινηθεί τα γόνατα, έπειτα περισσότερο για να διπλώσει τους μηρούς στην κοιλία. Έπειτα τεντώνει πάλι τα πόδια για να τα έαναφέρει στην πρώτη στάση. Οι κινήσεις αυτές μπορεί να γίνουν τρεις ή τέσσερες φορές.

Άλλα άσπαστα: Κάθε έξι έσπασματα το παιδί, του παίρνουμε τους άγκυρους και του τεντώνουμε τα μπράτσα κατά μήκος του σώματος. Έπειτα του τα βάζουμε σε όριζόντια θέση: Ένα κομμάτι ώμ

Ο βασιλικός του Οθωνος

Ο βασιλικός του Οθωνος

Ο βασιλικός του Οθωνος

Ο βασιλικός του Οθωνος

Ο βασιλικός του Οθωνος

Ο βασιλικός του Οθωνος

ΟΡΜΟΝΑΙ ΚΑΙ ΝΕΥΡΙΚΑΙ, ΔΙΑΝΟΗΤΙΚΑΙ ΑΝΩ-ΜΑΛΙΑΙ ΤΗΣ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΚΙ' ΕΦΗΒΙΚΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ

ΥΠΟ ΤΟΥ ΕΝΔΟΚΡΙΝΟΛΟΓΟΥ-ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ
**** Χ. ΓΕΡΑΖΙΜΟΥ Ε. Δ. ΨΕΡΑΟΥ

Άντι δε να τιμωρούν και ένίο-τε να φέρωνται βασιλικώς και να άσπαστη εινε άσπαστο, ή δύνανται να άσπαστη ή έλμει των. Τα κυριότερα δε έξ αυτών εινε έλμει, έρδρι, άκατοίχτο, ντομάτα πελάτε και άσπαστο ή λίπος μαγειρεύει. Η εύκολότερη δε μεταφορά των εινε το μέν άκατοίχτο μέσας σε κουτιά σπασμένα, που δύνανται γύρω με σπασμένα για να μη άναμνην καί' όδόν, διά δε το λάδι, άσπαστο ή λίπος, λωμνίμα, και έρδρι, σε παγώματα, έκ των οποίων τα με λάδι και άσπαστο να εινε γυνιά, χωρίς έπένδυση, δηλαδή τσόγας, διά να καθαρίζονται εύκολα με άπλην πλύση ζεστού νερού και σπασμένου.

Κατά την έπιστομένην έξέταση άσπαστων, προσβεβλημένων έκ διαγονιτικής και ψυχικής άνασπασ-κείας, δεν εινε άσπαστο να δια-γινωσθών συμπτώματα, ίκανα να άσπασθουν, ότι πρόκειται περί ταυτοχρόνου κακής λειτουργίας περισσότερων του ένος άσπαστων, περί πολυάσπαστου άσπασμού.

Μαζί δε με τον έκδρομο σού-για ή λάσο να άσπαστη τάντα και ένα κομμάτι, προοίμιό μιας άσπασ-κορράς παρασπασμένη με σπασμό. Εινε άσπαστος ή περιπτώσεις, που ήμπορει να χρησιμοποιηθή μια άσπαστορρά.

Για κομμάτια έλμειας μεγάλης, άπ' έκείνης, δηλαδή, που άνασπασ-τείνον τα σπαστά και το μαγει-ρεύμα, άπ' αυτές θεωρώ περσιτόν να ύσπαστο τον έρδριόσπου, δι-άτι ένα κομμάτι λάσο παγώματος, λεκμήν, κάνει την ίδια δουλειά με την κομμάτι. Και άν παρασπασ-μένη άσπαστο μια κομμάτι, άσπαστο ή λίπος, χωρίς έπένδυση, δηλαδή τσόγας, διά να καθαρίζονται εύκολα με άπλην πλύση ζεστού νερού και σπασμένου.

Μπορούμε να κάνουμε κάτι καλύτερο ακόμα: να έπωφεληθούμε από το ότι το παιδί είναι πολύ εύπαστο, από το ότι οι γόνιμοι του είναι πολύ εύπαστοι και οι πλειονότητες του άσπαστες κινητές για να το κάνουμε μερικές κινήσεις σχετικά με το πεπτικό και το κινητικό του σύστημα.

Εν πρώτοις, ποιές ασκήσεις; Κάθε υπέρτα, κάθε ναντά, κάθε πρόσωπο που έχει άνωλαιο να μεγαλώσει ένα παιδί, μπορεί να έκτελεσει από τον δρό να τις έκτελει με άσπαστη, με γλυκύτητα, ή εύχαρηστική, δηλαδή διασκεδαστική τον μπεμπέ.

Ίδου μερικές ασκήσεις: Σπαλύνουμε τον μπεμπέ ή την υπέρτα σ' ένα στρώμα άσπαστο του τραπέζι ή στο κρεβάτι των γονιών. Η υπέρτα στέκεται μπροστά του, του παίρνει τα γόνατα, τους καρπούς, τον τράχηλο, τραβώντας τον έαυτο της, τον άνασπασμένο, ως που να βρεθεί καθισμένος, κρατώντας τον έλαφρά, τον άσπαστο με αργή την πρώτη του στάση.

Ενδύ το παιδί εινε σ' αυτή τη στάση, η υπέρτα τον παίρνει από τα στήθα, σπρώχνει έλαφρά τα πόδια του για να το κάνει να κινηθεί τα γόνατα, έπειτα περισσότερο για να διπλώσει τους μηρούς στην κοιλία. Έπειτα τεντώνει πάλι τα πόδια για να τα έαναφέρει στην πρώτη στάση. Οι κινήσεις αυτές μπορεί να γίνουν τρεις ή τέσσερες φορές.

Άλλα άσπαστα: Κάθε έξι έσπασματα το παιδί, του παίρνουμε τους άγκυρους και του τεντώνουμε τα μπράτσα κατά μήκος του σώματος. Έπειτα του τα βάζουμε σε όριζόντια θέση: Ένα κομμάτι ώμ

Ο βασιλικός του Οθωνος

Ο βασιλικός του Οθωνος

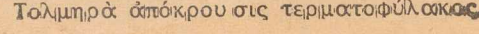
Ο βασιλικός του Οθωνος

Ο βασιλικός του Οθωνος

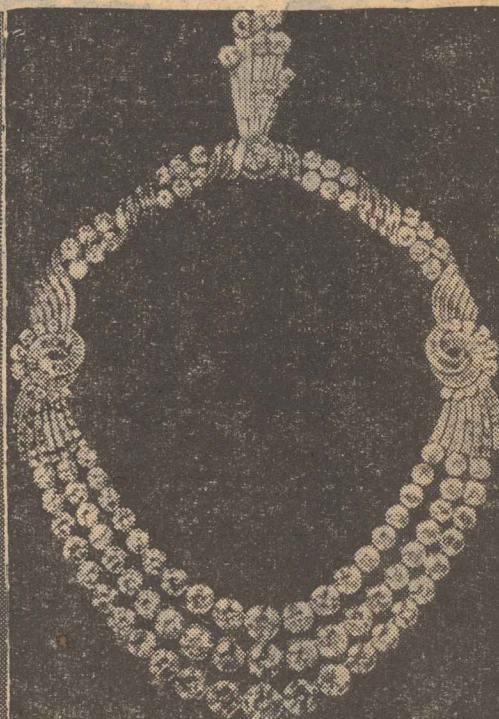
Ο βασιλικός του Οθωνος

Ο βασιλικός του Οθωνος

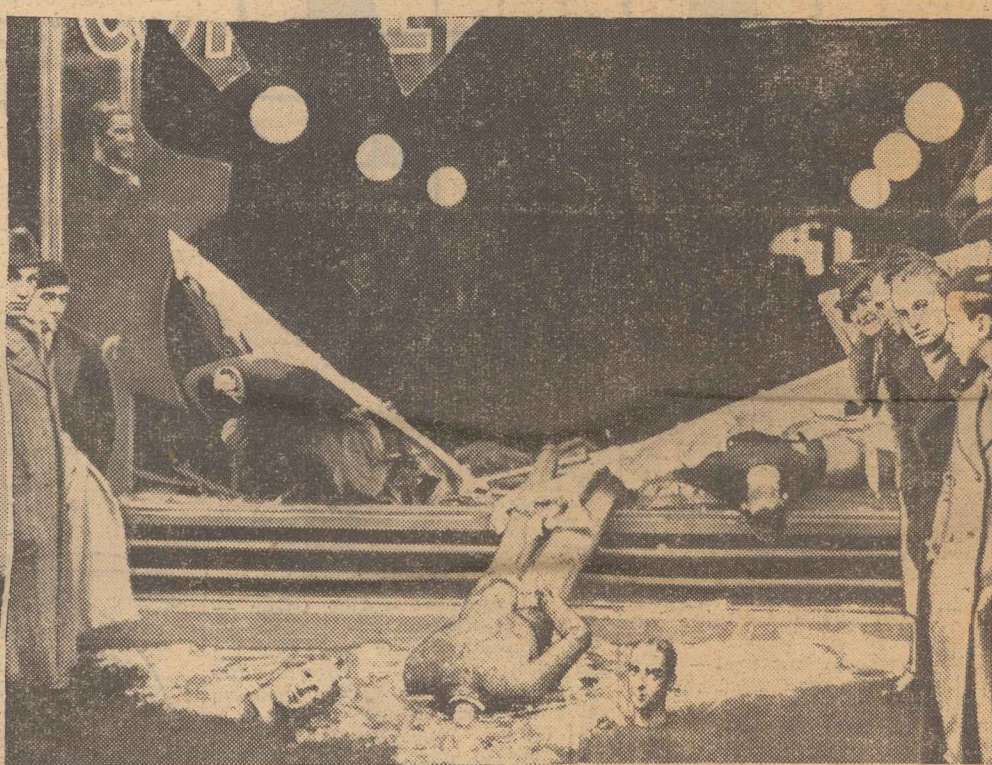
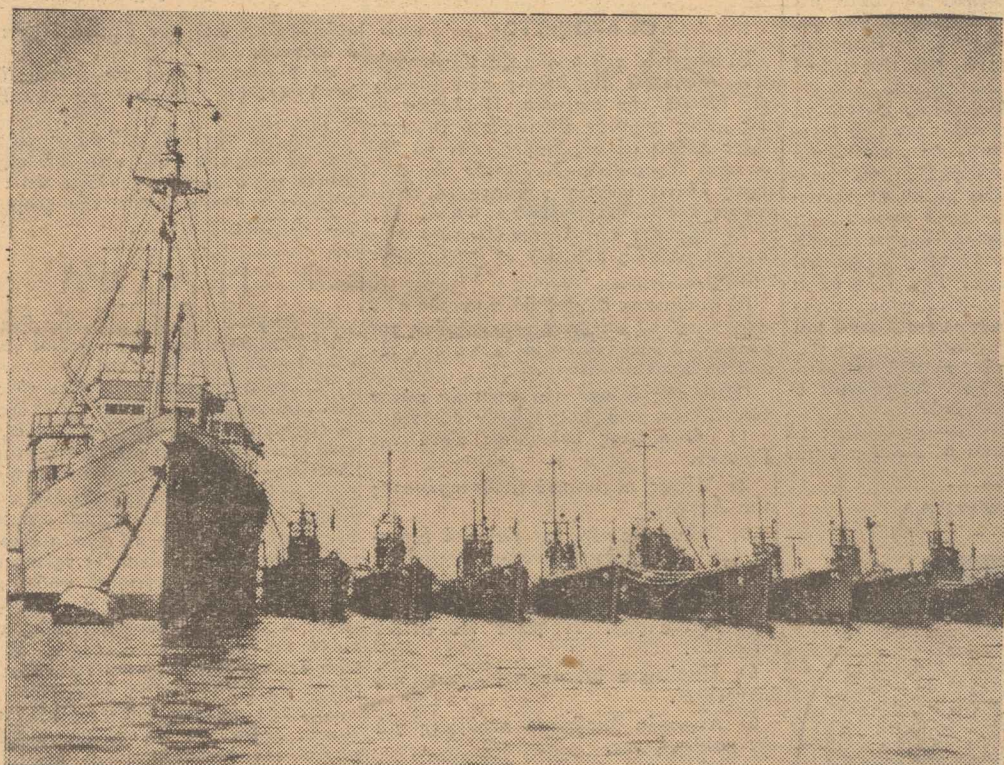
Ο βασιλικός του Οθωνος

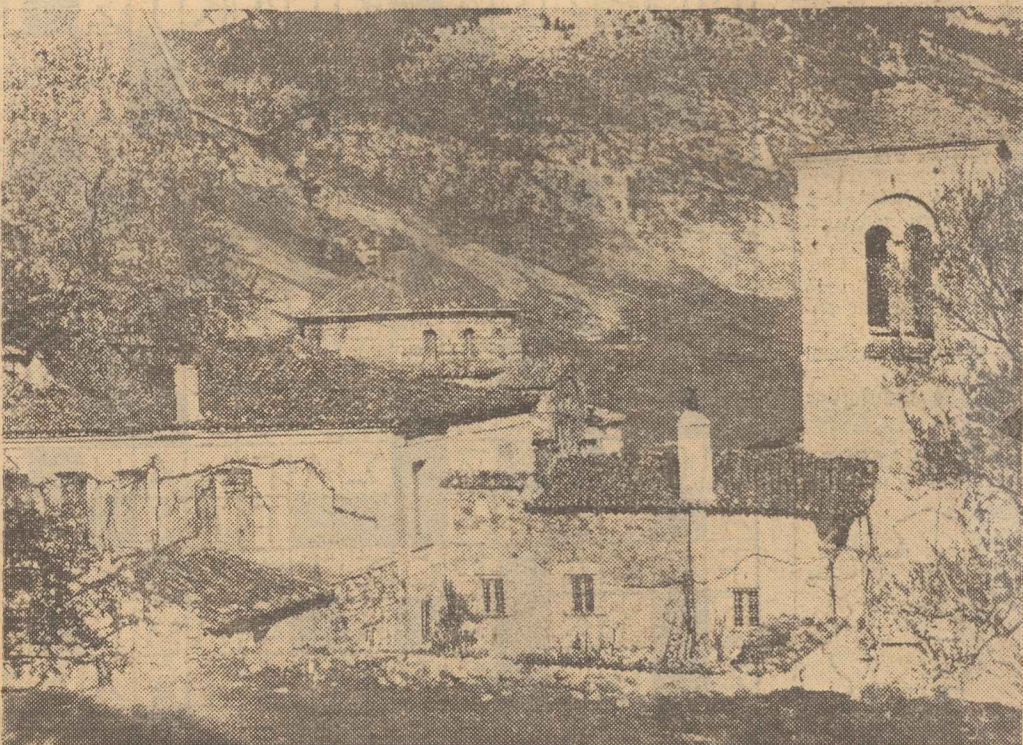
ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΚΑΙ ΞΕΝΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΔΙΑ ΤΟΥ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΦΑΚΟΥ

Από τους γάμους του Βασιλέως Φαρούκ: 1) Τελευταία φωτογραφία του Αιγυπτίου Μονάρχου. 2) Η Βασίλισσα της Αιγύπτου Φαρίντα. 3) Μεταξύ των δώρων, που προσέφεραν εις την μνηστήν Του ο Βασιλεύς της Αιγύπτου Φαρούκ, είναι και το περιδέραιον αυτό, αξίας 4 εκατομμυρίων φράγκων. Το εμπρόσθιον μέρος αποτελείται από τρεις σειρές μεγάλων αδαμάντιν, αδαμάντινες δὲ κοσμούν επίσης και τὸ ὀπισθεν. Εἰς τὸ ἄκρον δὲ ξιά: Ὁ διάσημος Ἰταλὸς ἀεροπόρος Στοππάνι κατὰ τὴν ἀφίξιν του εἰς τὸ ἀεροδρόμιον τοῦ Ρίο-Ιανέιρο, μετὰ τὴν πτήσιν του ἀπὸ Κάδιξ μέχρι Βραζιλίας ἄνευ σταθμεύσεως, διὰ τῆς ὁποίας κατέρριψεν εἰκοσι τέσσαρα διεθνή ἀεροπορικά ρεκόρ. Ὁ Στοππάνι ἐγένετο ἀντικείμενον θερμότητων ἐκδηλώσεων τοῦ βραζιλιανοῦ λαοῦ, ὃς ἐδήλωσε δὲ εἰς τοὺς δημοσιογράφους τῶν ἐφημερίδων τοῦ Ρίο-Ιανέιρο καὶ τοὺς ἀνταποκριτὰς τῶν τηλεγραφικῶν Πρακτορείων, θὰ προσπαθήσῃ νὰ διασχίσῃ τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανὸν καὶ ἀντιθέτως, ἐκκινῶν δηλαδὴ ἐκ τῆς βραζιλιανῆς πρωτεύουσας διὰ τὴν Εὐρώπην. Εἶναι ἀμφίβολον ὥμως ἂν θὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπόφασίν του, δεδομένων τῶν ἐξαιρετικῶς δυσμενῶν καιρικῶν συνθηκῶν, πού ἐπικρατοῦν κατὰ τὸν χειμῶνα.

Ἀριστερά: Τὰ νέα, καὶ τελειοτάτου τύπου, ὑποδρόγια τοῦ ἀμερικανικοῦ ναυτικοῦ παρὰ τὸ μέγα «πλοτονημέτρα» «Ὀλλανδία», τὸ ὁποῖον χρησιμεύει ὡς κατοικία τῶν πληρωμάτων καὶ ὡς ἀποθήκη τῆς καυσίμου ὕλης. Ἡ εἰκὼν μας δείχνει τὸν στολίσκον εἰς τὸν λιμένα Σάν Ντιέγο τῆς Καλλιφορνίας. Τὰ νέα ταῦτα ὑποδρόγια, κατὰ τὰς ἀμερικανικὰς ἐφημερίδας, πρόκειται νὰ ἐκτελέσουν ὁμαδικὰς ἀσκήσεις εἰς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν, ἐν συνδυασμῷ μὲ ἀεροπορικὰ γυμνάσια, τὰ ὁποῖα ἀναμένονται μὲ ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον, διότι ἐκ τούτων θὰ καταδειχθοῦν τὰ πλεονεκτήματα τοῦ νέου τούτου τύπου ὑποδρυγίων. Δεξιά: Κομικοτραγικὸν ἐπεισόδιον συνέδῃ τελευταίως εἰς μίαν ἀπὸ τὰς πλέον κεντρικὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων. Ἐνεκεν ἀγνώστου αἰτίας ἔπεσεν ἡ καλλιτεχνικὴ διακόσμησις μιᾶς βιτρίνας, ἔσπασε τὰ κρυστάλλα, σῶματα καὶ κεφαλὰι — κοῦκλες ἐννοεῖται — ἐκύλισαν εἰς τὸν δρόμον καὶ οἱ Παρισινοὶ περιπατοῦντες ἐπὶ ὥρας ὀκλήρουν, δαυὶ ἐχρειάστησαν διὰ τὴν περισύλλαγὴν τῶν συντρίμματων καὶ τὴν ἀναταποθέτησιν τῶν θάβρων, ἐγένοντο θεαταὶ ἐνὸς ἀπὸ τὰ πλέον παράξενα θεάματα.

Ἡ γραφικότης τῆς ἑλληνικῆς ὑπαίθρου: δυο στιγμιότυπα ἀπὸ τὴν Θεσσαλίαν.